

Inden jeg slutter, vil jeg sige til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller), at naar han vilde have, at der rundt omkring skulde skiftes fra Fattigudvalg til Forsørgelsesudvalg, og mente, at denne Sag skulde sortere derunder, overser han, at man omkring i en Mængde Kommuner har indført særlige Udvalg, f. Eks. med Hensyn til Alderdomslovgivningen, at man har Alderdomsudvalg i de fleste Købstæder. Man har netop adskilt Alderdomsforsørgelsen fra Fattigvæsenet og fra Fattigudvalget, for at det kunde fremtræde saa klart som muligt, at den Hjælp, der ydes ved Alderdomsunderstøttelsen, er en borgerlig Ret, og at den ikke har noget af Fattigvæsenets Karakter eller af den Ydmygelse, der følger med Hjælpen fra Fattigvæsenet.

Brønsen: Det Lovforslag, vi her behandle, er jo blevet modtaget med megen Velvillie ved denne første Behandling. Samtlige Partiers Ordførere have udtalt deres Tilslutning til Hovedprincipperne i Lovforslaget, og dette giver mig Haab om, at vi muligt i den nærmeste Fremtid kunne faa dette Lovforslag vedtaget her i Tinget, maaske med alle Stemmer mod een. Jeg tænker selvfølgelig her paa det ærede Medlem fra Gudme (Ravn), der efter de Udtalelser, han fremsatte, nok vil stemme mod Lovforslaget, men saa faa vi trøste os med, at een Mand ikke er i Stand til at vælte det hele Læs. Jeg er temmelig overbevist om, at det ærede Medlem vil komme til at staa alene ved den endelige Afstemning.

Det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) udtalte i sit første Foredrag — jeg har ikke læst det igennem, fordi Fortrykket er kommet saa sent, men jeg husker i alt Fald, at han kom med en Udtalelse, der i det væsentlige lød saaledes —, at naar vi vare komne saa vidt i social Lovgivning her i Landet, som vi ere, hang det sammen med den Agitation, som er bleven ført af Socialdemokraterne for at slaa til Lyd for de sociale Spørgsmaals Løsning. Jeg skal ingenlunde underkende Socialdemokraternes Arbejde for sociale Spørgsmaals Løsning, jeg tror, at de have været med af deres fulde Hjerter, for at vi i det hele taget kunde faa en Række gode, sociale Love, men jeg tror ikke, at man fra Socialdemokraternes Side kan hævde, at de her i Tinget have haft Hovedindflydelsen paa, hvorledes de sociale Love ere blevne, og paa disse Loves Vedtagelse. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa dette, fordi det i Virkeligheden bliver en Strid om Ord, hvilket Parti der har størst Ære af de sociale Love, vi

have faaet. Det er den Slags Ting, som vi kunne diskutere om, naar vi komme til politiske Møder, og vi ikke have noget bedre at tale om; saa kunne vi fremsætte for Vælgerne, hvad de forskellige politiske Partier i denne Henseende have udrettet.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at naar vi have faaet denne sociale Lov, vilde Socialdemokraterne heller ikke i Fremtiden afholde sig fra at agitere for at faa andre sociale Love paa Dagsordenen og faa dem behandlede her i Tinget. I den Henseende kan jeg saa fuldstændig forstaa det ærede Medlem, og jeg kan forsikre ham og hans Parti om, som jeg allerede udtalte i mit første Foredrag, at vi fra vor Side heller ikke ville tabe den sociale Sag af Syne, men at vi ogsaa i Fremtiden ville være med til at give sociale Love, men samtidig ville vi ogsaa søge at rette de Fejl og Mangler, der vise sig i de Love, som allerede ere givne for en Del Aar siden.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) havde, saa vidt jeg kunde skønne, nogen Uvillie mod den Bestemmelse i § 1, hvorefter det er det frie Skøn, der skal anvendes ved de Bidrag, som gives ifølge Loven. Saa vidt jeg husker — og jeg husker temmelig sikkert rigtigt —, vare det ærede Medlem og hans Partifæller i det Udvalg, der sidste Aar var nedsat om Sagen, af den Anskuelse, at det vilde være heldigst, om man kom ind paa at fastsætte faste Takster. Det ærede Medlem holdt ikke saa absolut paa dette i Aar i de Udtalelser, han her fremkom med, men jeg havde det Indtryk, at han vilde forsøge, om det var muligt at gaa en Mellemvej mellem det frie Skøn og de faste Takster. Jeg tror imidlertid, at dette hurtig vil vise sig at være yderst vanskeligt, for ikke at sige umuligt, og indtil videre vil jeg tro, at man har truffet det rette ved at foreslaa Anvendelsen af det frie Skøn.

Jeg kan heller ikke give den Betragtning Medhold, at denne Lov skulde have faaet et Slags Almissepreg ved det frie Skøn. Det er nemlig ikke saadan, at de Personer, der kunne komme i Betragtning, skulde møde af og til hos de Myndigheder, der faa med Lovens Administration at gøre. Naar de komme i Trang, bliver der udstedt en Resolution, og saa blive de ved at faa den Understøttelse, der gives dem fra først af, indtil der sker en Forandring i deres Livsforhold. De behøve altsaa ikke at møde Tid efter anden for at gøre deres Krav gældende: naar det en Gang er fastsat, at de skulde have et vist Beløb til deres Børns Opdragelse, bliver det gældende, indtil der